

«ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ- Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ»

«Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω»

[Ευλογημένα μου παιδιά,

Κινούμενος από αγάπη και ενδιαφέρον θα προσπαθήσω με την ελάχιστη δύναμη, που υπάρχει, να σας πω δυο λόγια πατρικής στοργής και αγάπης...

...Εμείς οι ταλαίπωροι άνθρωποι-ων πρώτος ειμί εγώ- κρίνουμε εύκολα. Για έναν άνθρωπο, ή τον βλέπουμε αμαρτάνοντα ή ακούσαμε ότι αμάρτησε ή μας τον κατηγορήσαν άλλοι, αμέσως ασυζητητί, χωρίς έλεγχο, χωρίς βασανισμό, κατά πόσον είναι αυτό αλήθεια ή όχι, αμέσως καταφέρουμε τον λίθον του αναθέματος και τον χτυπάμε εφαρμόζοντας τον Μωσαϊκό νόμο.

Έχουμε τόσες αμαρτίες επάνω μας, είμεθα τόσο φορτωμένοι, έχουμε τόσα προσωπικά σφάλματα κι όμως έχουμε κάνει τόσα λάθη στις κρίσεις μας. Παρ' ότι έχουμε συλλάβει τον εαυτό μας να κάνει κρίσεις λανθασμένες, επιμένουμε· και με την παραμικρή αιτία και αφορμή, αμέσως ξεκινούν οι γλώσσες, τα τηλέφωνα κι αρχίζουν τα «κατηγορώ» και το «κουτσομπολιό». Έτσι ο διάβολος ανοίγει τα βιβλιάρια όλων μας κι αρχίζει να καταγράφει μέσα στο ποινικό μας ευθύνης. Γιατί να γίνεται αυτό, εφ' όσον ο Χριστός μας μας διδάσκει πολύ καθαρά να μη κρίνουμε;

Ο Απόστολος Παύλος, το στόμα του Χριστού μας λέει: «Συ δε τί κρίνεις τον αδελφόν σου; ή και συ τί εξουθενείς τον αδελφόν σου; πάντες γαρ παραστησόμεθα τω βήματι του Χριστού... μηκέτι συν αλλήλους κρίνωμεν» (Ρωμ. 14, 10-13) . Και αν ακόμη βλέπουμε κάτι με τα μάτια μας, να αμφιβάλλουμε για την αλήθεια του πράγματος...

... Το Ευαγγέλιό μας, οι διδασκαλίες των Αποστόλων, όλων των Αγίων, των Επισκόπων, των ιερέων, των ιεροκηρύκων κραυγάζουν: «Μη κρίνετε». Η κατάκρισις είναι φοβερό αμάρτημα, μη νομίζετε ότι είναι μικρό. Ο Χριστός μας είπε : «Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε... Εν ω μέτρω μετρείτε, μετρηθήσεται υμίν» (Ματθ. 7, 2) .

Ο Θεός Πατέρας έδωσε την κρίσι στον Υίο, για να κρίνη τον κόσμο, κι έρχεται ο άνθρωπος από μόνος του και παίρνει την θέσι του Θεού για να κρίνη. Ο Υιός του Θεού, ο Χριστός δεν κατέκρινε την μοιχαλίδα, την πόρνη, ενώ εμείς κατακρίνουμε. Εκείνος την σκέπασε, τη συγχώρησε, την ευλόγησε. Εμείς όμως; Πόσον εύκολα βγαίνει από το στόμα μας μία κρίσις, μόλις βλέπουμε κάτι, χωρίς να το εξετάσουμε καθόλου.

Ένας άγιος άνθρωπος, ο Γέροντάς μου, μου έλεγε: «Παιδί μου, αυτός που δεν κατακρίνει τον αδελφό του, είναι σημείον σωσμένου ανθρώπου». Δηλαδή, το ότι δεν κατακρίνει είναι απόδειξις και χαρακτηριστικό ότι είναι σωσμένος, καθαρός για την Βασιλεία του Θεού. Εφ' όσον κυβερνά την γλώσσα του σωστά, αυτό σημαίνει ότι κυβερνά όλον τον εαυτόν του καλώς και κατά το θέλημα του Θεού.

Ποιά είναι όμως η ρίζα της κατακρίσεως κι από πού ξεκινάει; Ξεκινάει από την υπερηφάνεια και τον εγωισμό. Είναι η «ευπερίστατος αμαρτία» (Εβρ. 12, 1) , κατά τον Απόστολο Παύλο. Σε κάθε περίστασι, σε κάθε στιγμή, σε κάθε υπόθεσι, όπου κι αν βρεθούμε το στόμα λέει, η σκέψι δουλεύει. Επομένως γινόμεθα πάρα πολύ ακάθαρτοι απ' αυτό το πράγμα. Κρίνουμε από τον πολύ εγωισμό μας. Διότι εάν εγώ θεωρώ τον εαυτό μου άρρωστο, θα μπορώ να μιλήσω για άλλον άρρωστο και να τον κατακρίνω ως απρόσεκτο; Δέστε το παράδειγμα έμπρακτο στα νοσοκομεία. Όλοι έχουμε πάει εκεί σαν άρρωστοι ή σαν επισκέπται. Όσοι νοσηλευθήκατε, ακούσατε καμιά φορά κανένα συνάρρωστό σας, να σας κατακρίνη, γιατί ήσασταν άρρωστος; Κανείς δεν μιλάει, γιατί σκέπτονται ότι ο ένας είναι στο μάτι, ο άλλος στο πλευρό άρρωστος κ.λ.π. · κι επειδή όλοι πονούν, συμπονούν και τους άλλους. Ο ένας λυπάται τον άλλο και δεν ακούς κατάκρισι για την ασθένεια του 'άλλου, Εκεί επικρατεί αναμαρτησία στην κατάκρισι.

Έξω όμως από το νοσοκομείο όλοι μιλούμε, κατηγορούμε τον αδελφό μας και θεωρούμε τον εαυτό μας ανώτερο κι ότι εμείς δεν σφάλουμε. Καλά, εσύ βλέπεις την «αγκιδούλα» στο μάτι του αδελφού σου και το δοκάρι, που έχεις στο δικό σου μάτι δεν το βλέπεις;...

...Ενώ η σωτηρία μας είναι πάρα πολύ σοβαρό πράγμα, συγχρόνως είναι και κάτι πολύ απλό, γιατί με πολύ απλά πράγματα, μπορούμε να αγιάσουμε.

Λέγω σοβαρό, γιατί αν απροσεκτήσουμε και δεν επιμεληθούμε την ψυχή μας, θα κολασθούμε

αιώνια. Δεν συλλαμβάνουμε με την σκέψη, με την λειτουργικότητα του νου μας την έννοια της αιωνιότητας.

Εδώ όταν είμεθα άρρωστοι και πονάμε, τρέχουμε σε γιατρούς, σε παυσίπονα κ.λ.π. και προσπαθούμε με κάθε τρόπο να απαλλαγούμε. Πολλές φορές σε ασθένειες μακροχρόνιες έρχεται και μας «τριβελίζει» το μυαλό η αυτοκτονία, παρ' όλο που ξέρουμε ότι η ασθένεια αυτή, είναι κάτι που θα τελειώσει κάποια μέρα. Σκεφθήκαμε ότι μπορεί να πάμε στην κόλαση με τα δαιμόνια αιώνια; Εάν δούμε ένα δαίμονα, να ξέρετε ότι δε θα μπορέσουμε να ζήσουμε. Γι' αυτό και δεν επιτρέπει ποτέ ο Θεός να δη ο άνθρωπος δαιμόνιο με τα μάτια τα σωματικά, γιατί ακαριαίως θα σταματήσει η καρδιά από τον φόβο. Πώς λοιπόν θα είμαστε στο σκοτάδι, στα βασανιστήρια μαζί με τα δαιμόνια; Είναι φοβερό! Κι όμως από ένα χειρισμό λανθασμένο, από μια απροσεξία, από μία αμέλεια, από μία λήθη μπορούμε να την πάθουμε την δουλειά. Γι' αυτό έχει σοβαρότητα το θέμα. Πρέπει νύχτα-μέρα να προσευχώμεθα, να γονατίζουμε, να κλαίμε, να παρακαλούμε τον Θεό να στείλη φώτισι, να ξυπνήση τον νου και την ψυχή μας και να μας δώση συναίσθησι των κακών μας, για να πενήσουμε εδώ και να κλαύσουμε τώρα τις αμαρτίες μας.

Ας ετοιμαζώμεθα να αντιμετωπίσουμε τον θάνατο χωρίς η συνείδησίς μας να μας κατηγορή δυνατά. Θα φύγουμε πάλι με πταίσματα- δεν θα είμεθα ως λευκή περιστέρα- αλλά αυτά τα πταίσματα να μην είναι τέτοια που θα μας «βουλιάζουν» . Διότι θα έχουμε ως αντιστάθμισμα και καλά έργα, τα οποία θα είναι δυνατά, όταν τεθούν στο άλλο μέρος της πλάστιγγος, να υπερακοντίσουν τα απλά αμαρτήματα, διότι τα άλλα θα τα έχουμε ξεκαθαρίσει με το μυστήριον της Ιεράς Εξομολογήσεως και θα έχουν σβήσει. Θα έχουν μείνει αυτά τα οποία μπορεί να έχη κι ένας άγιος άνθρωπος· και μία σκέψη, κι ένας θυμός είναι αμάρτημα· αλλά το «εκ συναρπαγής ουκ αφαιρεί την αγιότητα του ανθρώπου». Δηλαδή υπάρχουν αμαρτήματα τόσον ελαφρά, που δεν προσβάλλουν την αγιότητα ενός αγίου ανθρώπου, αλλά απλώς επιτρέπονται από τον Θεό, για να τον κρατούν στην ταπείνωση . Διότι καμμία αρετή ποτέ δεν τελιώνεται μέχρι τέλους τελείως, η δε μετάνοια ποτέ. Ποτέ δεν τελειοποιείται. Πάντα είναι ατελής, είναι ανοιχτή, γιατί είμεθα άνθρωποι και κάθε στιγμή ενδέχεται να πέσουμε.

Έτσι, όπου βλέπετε, παιδιά, ότι κάπου κουτσαίνετε, ,κάπου δεν πάει κάτι καλά, μην το αφήνετε, βάλετε φάρμακο να θεραπευθή. Προσευχή με γόνατα και αίτημα μετά δακρύων: «Κύριε πρόφθασον ...διόρθωσέ με σ' αυτό... διόρθωσε με σ' εκείνο...». Αυτό θα μας βοηθήση να μην έχουμε βασικά σφάλματα και θανάσιμα αμαρτήματα και να ασφαλίσουμε την ψυχή μας κρατώντας την υγιή, καθαρή και έτοιμη για την αιώνια ζωή. Αμήν. Γένοιτο!

ΟΜΙΛΙΑ ΚΖ'

«Δόξα τη φιλανθρωπία Σου, Κύριε»

Ευλογημένα μου παιδιά,

Ο Θεός μας είναι αγάπη και «ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ» (Α' Ιωαν. 4,16) .

Όποιος Χριστιανός δεν έχει την αγάπη του Θεού μέσα στην καρδιά του, δεν έχει ζωή Χριστού στην ψυχή του. Αυτό το μεγάλο έργο της φιλανθρωπίας του Θεού, το να κατεβή ο Θεός, ο Λόγος του Θεού, να γίνη άνθρωπος , να λάβη σάρκα, να κατοικήση ανάμεσά μας, να ,μας πλησιάση, δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά η απέραντη φιλανθρωπία της θείας αγάπης. Η αγάπη του Θεού είναι αυτή, που μας προστατεύει και μας φροντίζει για όλα.

Εμείς οι άνθρωποι αμαρτάνουμε και λυπούμε τον Θεόν. Ασεβούμε πολλάκις, αλλά η φιλανθρωπία Του είναι απέραντη και όλα τα συγχωρεί. Όλοι μας, και πρώτος εγώ, έχουμε λυπήσει αυτήν την μεγάλη καρδιά του Θεού που λέγεται αγάπη προς τον άνθρωπο. Γι' αυτό θα πρέπει να προσέξουμε την ζωή μας στην συνέχεια , να μη Του δώσουμε ξανά την πίκρα της αμαρτίας.

Η παραβολή του άσωτου υιού στο Ιερόν Ευαγγέλιον , είναι μία, όσον γίνεται, ακριβής έκφρασις την αγάπης του Θεού Πατέρα προς τον αμαρτωλό άνθρωπο. Εκεί βλέπουμε ότι ο άσωτος υιός , που απεικονίζει κάθε αμαρτωλό άνθρωπο επάνω στη γη, ζήτησε από τον πατέρα του να του δώση

το μέρος που του ανήκε από την πατρική περιουσία. Βέβαια, πάρα πολύ άφρονα και άμυλα ζήτησε να πάρη το μερίδιό του και να αποσπασθή από την πατρική στέγη, από την πατρική αγάπη, από την πατρική φροντίδα. Και νομίζοντας ότι είναι ικανός μόνος του να φροντίση τα περί της ζωής του, έφυγε, αλλά η αμυαλοσύνη του πληρώθηκε πάρα πολύ ακριβά. Όπως διαλαμβάνει το Άγιον Ευαγγέλιόν μας, ο άσωτος αυτός υιός κατεσπατάλησε όλην αυτήν την περιουσία, ζώντας μια πολύ-πολύ αμαρτωλή ζωή.

Η αμαστία όμως γεννά θάνατο. «Τα οψώνια της αμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. 6, 23) . Ο μισθός της αμαρτίας είναι ψυχικός θάνατος, αλλά πολλάκις γίνεται αιτία να πεθάνη κανείς και σωματικά. Ο άσωτος υιός, αφού εσπατάλησε ό,τι είχε πάρει σαν περιουσία, κατήντησε να βόσκη χοίρους και να ζη με τα ξυλοκέρατα. Έτσι και ο άνθρωπος, ο Χριστιανός όταν πάρη την περιουσία της Χάριτος του Θεού δια του Αγίου Βαπτίσματος και μετά απομακρυνθή από αυτήν την Χάρι, διότι διέκοψε κάθε επαφή με τον Θεό Πατέρα, καταντά να γίνη σκευός του διαβόλου, σκευός της αμαρτίας, «ζων ασώτως» μακράν του Θεού και κυλιόμενος συνεχώς από αμαρτίας εις αμαρτίαν.

Βλέπουμε πάλι στην παραβολή ότι ο άσωτος κάποια στιγμή ήρθε στον εαυτόν του και κατάλαβε το λάθος του. Όταν έπραττε την αμαρτία, φαίνεται ότι ήταν εκτός εαυτού, εκτός λογικής, εκτός συνέσεως και σωφροσύνης. Ήρθε στον εαυτόν του, λέγει ο Χριστός μας και σκέφθηκε, συλλογίστηκε: «Πόσοι μίσθιοι του πατρός μου περισσεύουσιν άρτων, εγώ δε λιμώ απόλυμμα!» (Λουκ. 15, 17) . «Εγώ εδώ στα ξένα χάνομαι. Καλύτερα να γυρίσω πίσω και δεν θα ζητήσω από τον πατέρα μου να με αποκαλή παιδί του, διότι δεν είμαι άξιος, αλλά θα του πω να με κάνη ως έναν από τους μισθίους του, απ τους υπηρέτες του. Αυτοί περνούν τόσο καλά εκεί· να γίνω κι εγώ ένας τέτοιος μου είναι αρκετό. Δεν έχω πρόσωπο να του ζητήσω υιοθεσία, διότι απώλεσα την αξιοπρέπεια της υιοθεσίας. Σπατάλησα ό,τι είχα σαν κληρονομία από τον πατέρα μου· τώρα μου αρκεί να επιστρέψω και να γίνω ένας υπηρέτης του»...

..Έρχεται ο άλλος, ο εχθρός του ανθρώπου, ο Διάβολος, με την ,μεγάλη του πονηρία, με την τέχνη του, με την μαστοριά του και σφυρίζει στο αυτί του αμαρτωλού και λέει: «Ο Θεός δεν σε συγχωρεί, είσαι πολύ αμαρτωλός. Έκανες εγκλήματα. Τώρα σε περιμένει μεγάλη τιμωρία και κόλασι. Μην πλησιάζης τον Θεό καθόλου. Δεν είσαι άξιος να σηκώσεις τα μάτια σου να προσευχηθής και να ζητήσης συγγνώμη. Ο Θεός είναι ωργισμένος», και τόσα άλλα...

... Ο αμαρτωλός δεν πρέπει να πιστέψη σε όλα αυτά. Ένας πατέρας ή μία μητέρα, όταν επιστρέψη το παιδί τους από μία αμαρτωλή ,άσωτη ζωή, και αν ακόμη τους είχε προηγουμένως υβρίσει, τους είχε δείρει, τους είχε σπρώξει, τους είχε «μουντζώσει», αφ' ης στιγμής επιστρέψη, , αμέσως θα το αγκαλιάσουν, θα του δώσουν συγγνώμη και δεν θα λογισθούν τίποτε κακό· αρκεί που το παιδί τους γύρισε στο σπίτι μετανιωμένο.

Εάν μια μητέρα με την ανθρώπινη καρδιακή αγάπη, που δεν συγκρίνεται με την αγάπη του Θεού, δίνη τόση συγγνώμη και τόσο έλεος στο παραστρατημένο και επιστρέφον παιδί της, πόσο μάλλον ο Θεός, ο Άπειρος στην αγάπη και στην ευσπλαχνία θα δώση συγγνώμη και έλεος και φιλανθρωπία! Δεν πρέπει να δώσουμε ακρόασι στους ψιθυρισμούς του αποστάτου διαβόλου. Αυτός δεν έμαθε την ταπείνωσι, γι' αυτό και είναι μακράν του Θεού. Από την στιγμή που θα σκηνώση στον λογισμό του ανθρώπου η ταπείνωσις, αμέσως αρχίζει και η επιστροφή του. Άρα ο εγωισμός και η υπερηφάνεια είναι εκείνα τα κακά που μας κρατάνε μακριά από τον Θεό.

Την εικόνα του ασώτου υιού, αν την ζήσουμε μέσα στην σκέψη και στην καρδιά μας, θα αντλούμε συνεχώς μετάνοια και επιστροφή και θα πλουτίζουμε την ψυχή μας με αγάπη Θεού. Θα νοιώθουμε τον Θεό Πατέρα μας στοργικό, με μία αγάπη που δεν έχει μέτρο. Μέσα σ' αυτήν την αγάπη είναι αδύνατον να αστοχήσουμε. Όσο κι αν μας ψιθυρίζη ο εχθρός διότι εγκληματήσαμε στην ζωή, όταν δούμε στον καθρέπτη του ασώτου υιού το Πρόσωπον του Ουρανίου πατρός μας, αμέσως όλοι οι λογισμοί του διαβόλου θα διασκεδασθούν...

(συνεχίζεται)

ΟΜΙΛΙΑ ΙΣΤ΄

Το μυστήριο της μετανοίας

Ευλογημένα μου παιδιά,

Όπως γνωρίζουμε ο καλός μας Θεός μας χάρισε το Μέγα Μυστήριο, της Ιεράς Εξομολογήσεως ,αυτό το Ιερόν Βαπτιστήριο, εις το οποίον πλένεται ο άνθρωπος ψυχικά και γίνεται ολόλευκος, καινούριος κατά Χριστόν άνθρωπος.

Πόση ευχαριστία πρέπει να προσφέρουμε στον Θεό συνεχώς γι' αυτό το μεγάλο καλό, που μας άφησε ! Δηλαδή μας άφησε την καρδιά Του ανοιχτή, οσάκις θελήσουμε να καθαρισθούμε, να εισερχώμεθα άνετα. Όσο και να αμαρτήση ο άνθρωπος , όσο και να κυλισθή στην αμαρτία, όσο και να μαυρίση την ψυχή του , ημπορεί άνετα σε μία στιγμή, σε λίγη ώρα να γίνη κατάλευκος σαν το περιστέρι και σαν το χιόνι. Υπάρχει μεγαλύτερο εργαλείο από τούτο ή μεγαλύτερη ευτυχία για τον άνθρωπο;

Συγχρόνως όμως συμβαίνει και το άλλο. Γίνεται μεγάλη χαρά «εν τω ουρανώ επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι» (Λουκ. 15, 7). Δεν είναι μόνον ότι ο αμαρτωλός σώζεται και γίνεται ευτυχισμένος, αλλά προκαλεί και τους αγγέλους , προκαλεί τα αγγελικά τάγματα να πανηγυρίζουν, να έχουν μεγάλη χαρά, να δίνουν μεγάλη επινίκια συναυλία ενώπιον του Θεού, διότι πληροφορήθηκαν την μετάνοια του αμαρτωλού ανθρώπου.

Οι άγγελοι είναι οι μεγάλοι μας αδελφοί, οι οποίοι είναι στον ουρανό και προσεύχονται για όλους τους ανθρώπους. Όταν πληροφορηθούν ,λοιπόν, δια του Θεού, ότι οι προσευχές τους έφεραν έναν άνθρωπο στην Βασιλεία Του, η χαρά τους είναι απέραντη, απεριγράπτη. Η μετάνοια λοιπόν είναι η θύρα , από την οποία οσάκις ο άνθρωπος εισέλθη, θα εύρη την μεγάλη του σωτηρία...

... Το εμπόδιο για να φθάσουμε στο εξομολογητήρι είναι η υπερηφάνεια και ο εγωισμός. Πώς θα πω τα αμαρτήματά μου; Πιάνει τον άνθρωπο μια ντροπή· αλλά την ντροπή πρέπει να την έχουμε ,όταν πρόκειται να αμαρτήσουμε. Τότε θα μας φυλάξη, για να μη κάνουμε αμαρτίες. Όταν όμως πρόκειται να φθάσουμε στην μεγάλη αυτή σωτηρία, πρέπει να τρέξουμε αμέσως.

Όταν αντιληφθούμε ότι έχουμε την κακή αρρώστια του καρκίνου και μάθουμε ότι κάποιος γιατρός είναι στον Βόρειο Πόλο, αμέσως θα δώσουμε τα πάντα, θα εξοικονομήσουμε τα χρειώδη και θα σηκωθούμε να πάμε, να θεραπευθούμε από τη νόσο αυτή του σώματος. Δεν φειδόμεθα μήτε κόπους, μήτε μόχθους, μήτε οικονομικά, μήτε τίποτε. Τα αφήνουμε όλα και τρέχουμε. Ταπεινώνεται η ψυχή μας, προκειμένου να γίνουμε καλά.

Όταν όμως έχουμε τον καρκίνο της αμαρτίας και μας απειλεί με θάνατον ψυχής, πόσο πρέπει να εγκαταλείψουμε τα πάντα, και δουλειά και μεροκάματο και απόστασι, και να τρέξουμε! Να φθάσουμε εκεί, να γονατίσουμε, να εναποθέσουμε την πληγή μας εκεί κάτω, να πάρουμε το φάρμακο, να γίνουμε καλά, κι έτσι να γλυτώσουμε από τον φοβερό θάνατο της ψυχής!

Σαν άνθρωποι που είμεθα, δεν γνωρίζουμε την ώρα που θα έρθη ο Κύριος. Μας το είπε:

«Γρηγορείτε, ότι ουκ οίδατε την ημέραν ουδέ την ώραν, εν η ο Υιός Του ανθρώπου έρχεται» (Ματθ. 25,13) . Τρέξτε ,λέει, μην κάθεστε καθόλου· δεν γνωρίζετε την στιγμή, που θα αποφασίση ο Κύριος να πάρη την ζωή σας και να σας οδηγήση στο μεγάλο εκείνο φοβερό δικαστήριο, από το οποίον δεν εξαιρείται κανείς.

Δεν έχουμε καταλάβει την έννοια του πράγματος, τόσον της Ιεράς Εξομολογήσεως όσον και της ίδιας μας της ζωής. Πόσον είναι επισφαλής η ζωή μας! Από στιγμή σε στιγμή ενδέχεται να συναντήσουμε το δικαστήριο και τον δικαστή.

Τώρα, όσο είμεθα στην ζωή, μπορούμε να κάνουμε τον Χριστό μας ευσπλαχνικότερο, και να Τον συναντήσουμε με καθαρό πρόσωπο με την μετάνοιά μας και την εξομολόγησι. Διαφορετικά, δια της αμετανοησίας, θα Τον συναντήσουμε χωρίς έλεος και συγγνώμη...

ΟΜΙΛΙΑ ΙΖ΄

Νήψις-Προσευχή – Εξομολόγησις

Αγαπητά μου παιδιά,

Σήμερα θα πούμε ολίγα πράγματα για την μεγάλη αρετή της νήψεως.

Όπως θα γνωρίζετε, η νήψις είναι πατερική διδασκαλία, είναι βίωμα των μεγάλων νηπτικών πατέρων της Εκκλησίας και δη της ερήμου. Η λέξις «νήψις» προέρχεται εκ του «νήφω» , που

σημαίνει αγρυπνώ, φρουρώ, επισκοπώ, παρατηρώ, επιβλέπω, παρακολουθώ. Αυτά όλα οι πατέρες τα συνοψίζουν σε μια αδιάλειπτη προσοχή του νούς.

Η νήψις εικονίζεται με την αξίνα, η οποία καταρρίπτει τα μεγάλα δένδρα χτυπώντας την ρίζα τους. Κι όταν χτυπηθεί η ρίζα, δεν ξαναφυτρώνουν. Έτσι και όταν ο νους του ανθρώπου, του χριστιανού, έχη την προσοχή αυτή της νήψεως, φρουρεί την καρδιά και τις πέντε αισθήσεις, τόσο τις πνευματικές, όσον και τις πνευματικές, της ψυχής. Όταν ο νους νήψη, όταν προσέχη, όταν φρουρή τα διανοήματα, τις σκέψεις, όταν ελέγχη την φαντασία, τότε όλος ο άνθρωπος ψυχοσωματικά διατηρείται καθαρός. Και όταν ο άνθρωπος δια της νήψεως και της εργασίας της πνευματικής καθίσταται καθαρός, οι προσευχές του έχουν παρρησία προς τον Θεό, διασχίζουν τον αιθέρα, ξεπερνούν τους αστέρας, διέρχονται τους ουρανούς και πλησιάζουν στον Θείο Θρόνο της Χάριτος, όπου δέχονται τις ευλογίες του Θεού. Και ο άνθρωπος προσευχόμενος ούτως, πλουτίζει την κατά Θεόν χάριν.

Μας λένουν οι νηπτικοί πατέρες ότι ένας λογισμός μας ανεβάζει εις τον ουρανόν και ένας μας κατεβάζει εις την κόλασιν. «Εν τοις λογισμοίς μας βελτιούμεθα ή αχρειούμεθα». Δηλαδή ένας λογισμός, ο οποίος απρόσεκτα θα μας προσβάλη, θα μας δηλητηριάση, θα μας ηδονίση, μπορεί να μας καταστήση αξίους για την κόλασι. Ένας λογισμός θεϊκός, ένας λογισμός αυταπαρνήσεως, ένας λογισμός ανδρείας, ένας λογισμός προσευχής και θεωρίας, μας αξιώνει να πλησιάσουμε τον Θείο Θρόνο και να γευθούμε πράγματα ουράνια. Από τους λογισμούς ή θα γίνουμε ακάθαρτοι ή θα γίνουμε καλύτεροι. Η αρχή των αμαρτημάτων ξεκινά από τους λογισμούς.

Οι λογισμοί πηγάζουν από τις πέντε αισθήσεις, τόσο τις πνευματικές όσον και τις σωματικές. Όταν αφήσουμε την αίσθησι των οφθαλμών ανεξέλεγκτη και βλέπη ο,τιδήποτε απρόσεκτα, αυτή η απροσεξία θα γεννήση μια σωρεία από εικόνες βρώμικες και αμαρτωλές. Αυτές οι εικόνες αφού εισαχθούν στο φανταστικό, μετά στάζουν δηλητήριο αμαρτωλής ηδονής μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Αυτή η ηδονή είναι το δηλητήριο, με το οποίον δηλητηριάζεται η καρδιά και γίνεται τότε ακάθαρτη και ένοχη μπρος στον ακοίμητον οφθαλμόν του Θεού.

Όπως η αίσθησις των οφθαλμών, έτσι είναι και της αφής, έτσι είναι και της γεύσεως, και της ακοής και της οσφρήσεως. Κι έτσι οι πέντε αισθήσεις δημιουργούν ανάλογες αμαρτωλές εικόνες, οι οποίες καθιστούν τον άνθρωπο ακάθαρτο ενώπιον του Θεού. Εδώ έγκειται όλη η φιλοσοφία του πνεύματος.

Όλα τα κηρύγματα είναι ωφέλιμα· γιατί όπως ακριβώς, όταν κλαδεύεται ένα δένδρο που είναι αρρωστημένο, καθαρίζεται, έτσι και ο λόγος του Θεού βοηθεί στην μείωσι ενός πάθους. Η διδασκαλία όμως των Πατέρων περί της νήψεως ενεργεί ριζικά την κάθαρσι από το πάθος. Όταν η αξίνη, όταν ο πέλεκυς κτυπήση την ρίζα, όλο το δένδρο πίπτει κάτω, ξηραίνεται και απόλλυται. Έτσι και όταν η νήψις πάρη θέσι στην ζωή του χριστιανού, ένα-ένα δένδρο εμπαιθείας πίπτει, ξηραίνεται και έτσι συν τω χρόνω ο παλαιός άνθρωπος, ο άνθρωπος της αμαρτίας και της εμπαιθείας, ο χοϊκός Αδάμ ελευθερώνεται και γίνεται «καινός άνθρωπος». Γι' αυτό η νηπτική εργασία μας ελευθερώνει ριζικά από το κακό. Εδώ λοιπόν πρέπει να δώσουμε προσοχή στην ζωή μας. Αν θέλουμε να καθαρίσουμε τους εαυτούς μας, να φροντίσουμε να πλουτίσουμε τον νουν μας με την επιμέλεια της νήψεως.

Ένα μέρος της νήψεως είναι και η νοερά προσευχή. Η θεωρία του Θεού είναι ένα άλλο μέρος. Όλα αυτά τα μέρη, όταν ενωθούν σε μια προσπάθεια του ανθρώπου, συν τω χρόνω φέρνουν την αγιότητα...

...Ο Ιερός Χρυσόστομος πολλά κεφάλαια έγραψε περί προσευχής και περί νήψεως. Και μεταξύ άλλων λέγει κάτι πάρα πολύ όμορφο: «Η προσευχή, λέγει, είναι φωτισμός της ψυχής, αληθής επίγνωσις του Θεού, μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ιατρός των παθών, αντίδοτον εναντίον των νόσων, φάρμακον εναντίον κάθε αρρώστειας, γαλήνη της ψυχής, οδηγός που φέρει εις τον ουρανόν, που δεν περιστρέφεται γύρω από την γη, αλλά που πορεύεται προς αυτήν την αφίδα, τον ουρανό. Υπερπηδά τα κτίσματα, διασχίζει νοερώς τον αέρα, πορεύεται πάνω από τον αέρα, διασχίζει το σύνολο των αστέρων, ανοίγει τας πύλας των ουρανών, ξεπερνά τους αγγέλους, υπερβαίνει τους Θρόνους και τις Κυριότητες, διαβαίνει τα Χερουβείμ και αφού διέλθη υπεράνω όλης της κτιστής φύσεως, έρχεται πλησίον αυτής της απροσίτου Τριάδος. Εκεί προσκυνεί την Θεότητα. Εκεί αξιώνεται να γίνη συνομιλητής με τον Ουράνιο Βασιλέα. Δι' αυτής (της

προσευχής) , η ψυχή, η οποία υψώθη μετέωρος εις τους ουρανούς, εναγκαλίζεται τον Κύριον κατά τρόπον ανέκφραστον, όπως ακριβώς το νήπιον εναγκαλίζεται την μητέρα του, και με δάκρυα φωνάζει δυνατά , επιθυμώντας να απολαύση του θείου γάλακτος. Ζητεί δε αυτά που πρέπει, και λαμβάνει δωρεάς ανωτέρας από όλην την ορατήν φύσιν...»

... Αυτή η προσοχή η πνευματική μας γίνεται φως και σαν φως φωτίζει τον δρόμο. Κι ένας δρόμος φωτισμένος από την νήψι, είναι και ο δρόμος προς την ιερά εξομολόγησι. Τον φωτίζει η προσοχή, που προτρέπει τον άνθρωπο να τακτοποιήση τον λογαριασμό του με τον Θεό. Και οδηγείται με την φώτισι της νήψεως εις αυτό το μέγα μυστήριο κι εκεί εναποθέτει όλο το χρέος , όλη την ακαθαρσία των αμαρτημάτων. Μπαίνει μέσα σ' αυτό το λουτρό και βγαίνει ολοκάθαρος. Και λέγω ότι πρέπει να έχουμε πολλή χαρά στην ψυχή μας, όταν αξιωνόμεθα να φθάσουμε σ' αυτό το λουτρό. Πρέπει να πανηγυρίζουμε και να ευχαριστούμε τον Κύριο που άφησε αυτό το λουτρό ,που άφησε αυτήν την εξουσία του «δεσμείν και λύειν». Όσα λύση ο πνευματικός ,τα λύνει κι ο Θεός. Όσα συγχωρεί ο εκπρόσωπος του Θεού, τα συγχωρεί και ο Κύριος.

Κι όταν εδώ κάτω κριθή ο άνθρωπος, δεν κρίνεται επάνω στο μεγάλο και φοβερό δικαστήριο . Μεγάλη ευκαιρία, εάν φθάση ο άνθρωπος μέχρις εκεί. Γι' αυτό όσοι έχετε αξιωθή αυτού του λουτρού και συνεχώς το λέρωμα της ψυχής το καθαρίζετε με το λουτρό αυτό το πνευματικό του θείου μυστηρίου, πρέπει να έχετε πάρα πολύ μεγάλη χαρά, διότι πάντοτε η θύρα του παραδείσου θα είναι ανοιχτή. Κι αν ο θάνατος ακολουθήση, ουδεμία ανησυχία. «Ητοιμάσθην και ουκ εταράχθην». Όταν είναι έτοιμος ο άνθρωπος, δεν ταρασσεται εις το πλησίασμα του θανάτου. Ηξεύρει ότι δεν μπορεί να είναι λάθος ο λόγος του Θεού, που έδωσε αυτήν την εξουσία. Το γνωρίζουμε σαν μυστήριο της Εκκλησίας και το βλέπουμε στην πράξι και στην εφαρμογή. Όταν ο άνθρωπος κάνη την ιεράν εξομολόγησιν με πόθο, με ταπείνωσι και με επίγνωσι, νοιώθει την ευτυχία μέσα στην ψυχή του, την ελάφρωσι και την αγαλλίαση. Αποδείξις εναργής ότι οι αμαρτίες του έχουν συγχωρηθή. Και όταν οι αμαρτίες συγχωρηθούν, τότε αίρεται κάθε φόβος ανησυχίας και αβεβαιότητος δια την άλλη ζωή...

... Γι' αυτό με πολύ πόθο, με πολλή αγάπη, με πολλή συναίσθησι να τρέχουμε, να καθαριζόμεθα, να ετοιμαζόμεθα και όταν ακολουθήση ο θάνατος ,να φύγουμε ειρηνικά. Αμήν.

ΟΜΙΛΙΑ Γ'

Ο πόλεμος κατά των παθών

Ευλογημένα μου παιδιά,

Λέγουν οι πατέρες ότι η καρδιά του ανθρώπου είναι μπλεγμένη με τις ρίζες των παθών, που είναι ακανθώδεις, και την έχουν «γαντζώσει» για τα καλά. Μόλις, λοιπόν, επιχειρήση ο άνθρωπος με την φώτισι του Θεού να ξεριζώσει ένα πάθος (ουσιαστικά να μεταμορφώσει ένα πάθος) , να αρχίση να βγάξη τα ριζίδια ,να τα πιάνη με την τσιμπίδα και να τα τραβάη, ξεριζώνοντας το πάθος σκίζει και την καρδιά! Σχιζομένη δε η καρδιά βγάζει αίμα και πονάει. Αν δεν κάνη ο άνθρωπος υπομονή στον πόνο, σταματάει εκεί και εγκαταλείπει τον αγώνα και μένει εμπαθής και αμαρτωλός. Αν όμως κάνη υπομονή στον πόνο, την βγάζει τη ρίζα του πάθους και απαλλάσσεται.

Γι' αυτό και οι άγιοι πατέρες με την άσκησί τους, με την φώτισι του Θεού, με την προσευχή κ.λ.π. αγωνίστηκαν και πίεσαν τον εαυτό τους και ξεριζώσαν σιγά-σιγά τις ριζίτσες των παθών· μία-μία τις έβγαλαν και έφθασαν στην απάθεια. Και μετά δεν επολεμούντο ούτε από υπερηφάνεια, ούτε από κενοδοξία, ούτε από φθόνο, ούτε από λογισμούς βρώμικους, ούτε από μίσος κ.α.

Βλέπουμε τους αγίους να κάνουνε θαύματα και να μην υπερηφανεύονται καθόλου. Και λες: «Μα, πως δεν υπερηφανεύοντο αυτοί οι άνθρωποι· εμείς το παραμικρό κάνουμε και αμέσως φουντώνει το κερατάκι και μου λέγει: “ Ω, είσαι μεγάλος, είσαι τρανός, εσύ έκανες αυτό το έργο, που άλλος δεν το κάνει· εσύ είσαι πιο φωτισμένος, εσύ έχεις πιο πολλή αγωνιστικότητα” κ.λ.π.». Και σου φουσκώνει τώρα το «εγώ» και προσπαθεί ο διάβολος αυτός να σου κλέψη το κέρδος της προσπάθειας που έκανες. Όταν κενοδοξή ο άνθρωπος για το έργο που κάνει, χάνει το μισθό του. Μένει η εξωτερική πράξι. Αν μετανοιώσει, ξαναπαίρνει το κέρδος . Αλλά πώς θα πάρη το κέρδος;

Με την αυτομεμψία, με την αυτοκατηγορία.

Ένας Πατριάρχης Αλεξανδρείας, Θεόφιλος λεγόμενος, πήγε στο όρος της Νιτρίας στην Αίγυπτο, όπου ήταν οι πιο διάσημοι ασκητές. Ω φημισμένο όρος της Νιτρίας! Πήγε στον Πρώτο του όρους, στον πιο πνευματικό και προοδευμένο γέροντα και του λέει:

«Πάτερ, τι περισσότερο βρήκες εσύ γενόμενος μοναχός και κατοικώντας σ' αυτό εδώ το όρος; Ποια είναι η μεγαλύτερη αρετή που βρήκες και ποια είναι αυτή που αξίζει πάνω απ' όλες τις αρετές;».

Απάντησε εκείνος: «Βρήκα την αυτομεμψία, δηλαδή το να κατηγορώ τον εαυτό μου και να ρίχνω το βάρος επάνω μου ότι εγώ φταίω “ Το μέμφεσθαι εαυτόν”».

Ο Μέγας Αντώνιος λέγει: «Αν ο άνθρωπος ρίξη το βάρος επάνω του, βρίσκει ανάπαυσι. Την στιγμή που θα το ρίξη στον άλλον, θα βρη ταραχή μέσα του».

Δοκιμάστε το σε μία περίπτωση, σ' έναν πειρασμό. Πέστε ότι έφταιξε εκείνος, ο άλλος...

Αισθάνεσθε ταραχή, ανακατωσούρα μέσα σας, στενοχώρια! Άπαξ και πη: «Δεν φταίει ο άλλος, εγώ φταίω· τι μιλάω τώρα γι' άλλον, ξέχασα ποιος είμαι εγώ; Εγώ έκανα εκείνο, εκείνο, εκείνο... επομένως να μη μιλάω καθόλου». Ωπ! Σαν να προσγειώνεσαι σε στέρεο έδαφος και δεν φοβάσαι μην πέσης. Ενώ προηγουμένως ήσουν ψηλά και έλεγες: «Από δω θα πέσω, από κει θα πέσω» και είχες φόβο και ταραχή. Άπαξ και έπεσες χαμηλά και πάτησες σε στέρεο έδαφος, δεν φοβάσαι.

Όταν έρχομαι σε μία διένεξι μ' έναν άνθρωπο και ο εαυτός μου μου φέρνει αντίσταση, μου λέει ο λογισμός: «Αυτός έφταιξε, αυτός θύμωσε, αυτός μου μίλησε, αυτός πρέπει να ταπεινωθή. Αν μου μιλούσε τέλος πάντων πιο οικονομικά και πιο απαλά, εγώ θα έκανα υπομονή και δεν θα σκανδαλιζόμουν. Άρα φταίει αυτός». Να το πάθος του εγωισμού. Πρέπει να αντισταθούμε και να πούμε: «Όχι, όχι· αν εγώ δεν είχα εγωισμό, δεν θα πειραζόμουν. Άρα εγώ φταίω, δεν φταίει ο αδελφός. Αν είχα ταπεινώσι, θα σκεπτόμουν ότι στεφάνι μου προξενείται κι ότι ο καυστήρας του Ιησού είναι αυτός ο άνθρωπος, γιατί καυτηριάζει το πάθος μου, για να γίνω υγιής! Άρα με ευεργετεί τώρα καυτηριάζοντας το πάθος μου. Είναι ευεργέτης μου! Πρέπει να τον αγκαλιάσω, πρέπει να τον αγαπώ, πρέπει να του κάνω και προσευχή που μου έκανε αυτό το καλό, που μου φανέρωσε τι έχω! Διότι αν δεν μου έλεγε αυτόν τον λόγο, κι αν δεν γινόταν ο πειρασμός, εγώ δεν θα ήξερα πόσο εγωισμό είχα μέσα μου και δεν θα έκανα και τον ανάλογο αγώνα να τον χτυπήσω. Επομένως με την νύξι του πειρασμού φανερώθηκε η ασθένειά μου και τώρα αφού την είδα, θα φροντίσω να βάλω φάρμακο και να γίνω καλά».

Πρέπει, λοιπόν, ο άνθρωπος αφού πάση το θέμα με την θεωρία, να αγωνισθή τώρα εσωτερικά.

Πρέπει να κατέβη, να εντοπίση το κακό στην καρδιά, και να πολεμήση το πάθος, την πικρία, την δυσκολία, την πίεσι του δαίμονος, ο οποίος πιέζει την κατάστασι και λέει: «Μην υποχωρήσης! Μην το κάνης αυτό!» Και τότε πρέπει να δεηθή του Θεού ο άνθρωπος, να παρακαλέση τον Θεό, να πάρη δύναμι, να «στραμπουλήξη» το εγώ, να πη: «σώπα, κάτσε στην θέσι σου, κι εγώ πρέπει να κάνω το καθήκον μου τώρα». Να πάη στον άλλον, να βάλη μετάνοια. Εμείς οι μοναχοί, φερ' ειπείν, βάζομε μετάνοια. Ο κατά κόσμον άνθρωπος φέρεται διαφορετικά· θα πη «καλημέρα, χρόνια πολλά, συγχώρεσέ με, θα κοινωνήσουμε, άγια μέρα ήρθε κ.λ.π.» κι έτσι γίνεται αγάπη.

Όταν το κάνη αυτό το πράγμα, αμέσως νοιώθει μια χαρά, μια ξεκούραση, μια ελάφρυνσι. Γιατί; Γιατί ήταν το βάρος το προηγούμενο, ήταν ο δαίμονας που πίεζε περισσότερο, γιατί ήθελε να γίνη το δικό του, το μίσος, η έχθρα, ο χωρισμός, η διάστασις. Ενώ ο Θεός είναι αγάπη και ταπεινώσι. Εμείς όμως όλοι οι άνθρωποι, και πρώτος εγώ, την «πατάμε» από τον εγωισμό μας, με το να θέλουμε να στήσουμε το δικό μας θέλημα, θεωρώντας ότι έχουμε δίκαιο, ότι είμαστε καλοί κι ότι ο άλλος φταίει. Το ότι κατακρίνουμε τι σημαίνει; Ότι θεωρούμε τον εαυτό μας μη σφάλλοντα σε οποιονδήποτε αμάρτημα. Γι' αυτό λέγει ο Κύριος: «Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε, και, εν ω κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε» (Ματθ. 7,1). Είναι τόσο σοβαρή βέβαια η κατάκρισι, παρ' ότι εμείς την έχουμε για «ψωμοτύρι» και σαν εμπερίστατη αμαρτία. Εμπερίστατος αμαρτία είναι αυτή, που γίνεται σε κάθε περίστασι και κάθε ώρα...

... Πόσοι και πόσοι άνθρωποι, που εμείς τους έχουμε για τιποτένιους και για αμαρτωλούς, μία μέρα μπορεί να βρεθούνε στην Βασιλεία του Θεού· κι εμείς που παίρνουμε την καθέδρα του δικαστού και κρίνουμε, να βρεθούμε κατακριτέοι και να περάσουμε στην κόλασι!

Γι' αυτό, λοιπόν, χρειάζεται πάρα πολλή προσοχή στα έργα μας και να αγωνιζώμεθα να

ξερριζώσουμε τον εγωισμό, αυτό το φοβερό θηρίο, που μας τρώγει τα σωθικά. Το «εγώ»! Αυτό φουντώνει μέσα μας και θυμώνουμε και οργιζόμεθα και κατακρίνουμε και απαιτούμε το ένα , απαιτούμε το άλλο και βρίζουμε και χλευάζουμε τον έναν και ταπεινώνουμε τον άλλον. Θηρίο! Αυτό βοηθάει στην κατάκρισι, αυτό φουσκώνει τον λογισμό ότι κάτι φτιάχνουμε, ότι είμαστε καλοί, ότι έχουμε αρετές, και χίλια δύο άλλα.

Η αφετηρία των καλών είναι η ταπεινοφροσύνη και η αφετηρία των κακών ο εγωισμός...

... Και σε μας τους πνευματικούς καμιά φορά έρχονται να ζητήσουν συμβουλή σε κάτι δύσκολα θέματα! Πως το σκέπτεσαι να μετρήσης την κάθε λέξι! Λες μια λέξη παραπάνω και την παίρνουν στραβά. Και ύστερα «τρέχα γύρευε». Πάρα πολλή προσοχή χρειάζεται σε όλους μας.

Πρέπει ακόμα να προσέξουμε στην καλή εκμετάλλευσι του χρόνου, για να μας πλουτίζη κατά Χριστόν για την αιώνια ζωή. Όταν τον χρόνο τον σπαταλήσουμε έτσι άσκοπα και χωρίς κέρδος πνευματικό, θα φύγουμε από την ζωή χωρίς τίποτε. Και βλέπεις τον αδελφό σου να αγωνίζεται, να εκμεταλλεύεται τον χρόνο και να πλουτίζη , κι εσύ ο ταλαίπωρος να μην κινήσαι, ώστε να κάνης κάτι καλό. Κι έρχεται εις αμφοτέρους ο θάνατος· ο μεν ένας πάει φορτωμένος επάνω, γεμάτος οφέλη, ενώ ο άλλος, εσύ, πας με άδειο «ντουρβά», γεμάτος κακίες και αμαρτίες! Γι' αυτό στον χρόνο που μας έδωσε ο Χριστός να προσπαθήσουμε κάθε μέρα να κάνουμε κάτι καλό. Φερ' ειπείν, πόσο ευεργετικό είναι , όταν εφαρμόζουμε τις παραγγελίες του πνευματικού, που μας λέει: «Παιδί μου, κοίταξε να κάνης το πρωί την προσευχή σου, να κάνης τις μετάνοιες, να διαβάζης το Ευαγγελιάκι σου· το απόγευμα να κάνης την Παράκλησί σου, το βράδυ πάλι την προσευχή σου, τις μετάνοιές σου· να σκέπτεσαι τον Θεό, να κάνης εκείνο, το άλλο, να λες την ευχή και να διώχνης τους κακούς λογισμούς». Όταν κάνης υπακοή σ' αυτά, την σελίδα τα κάθε ημέρας την γεμίζεις με οφέλη. Αν όμως δεν πας σε πνευματικό και δεν σε βάλη σε μία τάξι, μαζεύεται το «κουβάρι», φθάνει το τέλος και δεν έχεις πολλά πράγματα να παρουσιάσης. Γι' αυτό η υπακοή στον πνευματικό γεμίζει του ανθρώπου την ζωή, την οποία θα παρουσιάση κατόπιν ενώπιον του Θεού κατάφορτη από αρετή, όπως ένα δένδρο που έχει λυγισμένα τα κλωνάρια του, γιατί είναι κατάφορτα από τον πολύ καρπό.

Κι εμείς , βέβαια , οι πνευματικοί έχουμε ευθύνη μεγάλη γι' αυτό το πνευματικό εμπόριο που εργαζόμεθα, για να βοηθήσουμε τους άλλους. Το θέμα είναι ότι το έργο μας είναι πάρα πολύ κοπιαστικό, πάρα πολύ επίμοχθο και γεμάτο θλίψεις και στενοχώριες, όπως λέει κι ο Ιερός Χρυσόστομος: «Το άρχειν ψυχών επιπονώτερον πάντων». Είμαστε σαν τους εμπόρους τους μεγάλους, που αλωνίζουν τις ηπείρους, για να μπορέσουν να βρουνε θησαυρούς και άλλοτε γυρίζουν με κατάφορτα τα πλοία. Καμιά φορά όμως πέφτουν σε ληστές , τους τα κλέβουν όλα και τους σκοτώνουν κιόλας. Κι έτσι, ενώ πήγαν για τα πολλά, έχασαν και τα λίγα.

Πάμε κι εμείς να εμπορευθούμε ψυχές, προσπαθούμε να ωφελήσουμε, να πάρουμε κέρδη και οφέλη, αλλά καμιά φορά ο διάβολος προκαλεί ναυάγιο, κι εκεί που θα ωφελούσαμε τους άλλους, τους σκανδαλίζουμε. Όπως λέει ο Αββάς Ισαάκ ο Σύρος· «Είστε σαν τα ναυαγοσωστικά, που πάνε και σώζουν τους ναυαγούς· πηγαίνουν, έρχονται, αλλά καμιά φορά βουλιάζουν».

Γι' αυτό να εύχεσθε και για μας, να μας βοηθήη ο Θεός, να μας σκεπάζη, για να μπορέσουμε μέχρι τέλους της ζωής μας να βοηθούμε και να σώζουμε, για να μας ελεήση κι εμάς ο Θεός, να συγχωρέση τις αμαρτίες μας και να μας σώση.

*Από το βιβλίο «ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ
Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ» (ΟΜΙΛΙΑΙ) ΤΟΜΟΣ Α΄
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΦΙΛΟΘΕΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2005*

Πηγή: http://eisdoxantheou-gk.blogspot.com/2010_04_01_archive.html